

ÉCOLE FRANÇAISE D'ATHÈNES
CONCOURS DE RECRUTEMENT 2012
Epreuve de culture générale [Maria Couroucli]

EPREUVE DE CULTURE GENERALE

Sous la responsabilité de Maria COUROUCLI, Dr CNRS et Directeur des Etudes modernes et contemporaines à l'EfA.

Entre trois et quatre documents – extraits d'articles, chapitres ou ouvrages – ont été proposés à chacun des candidats.

Sujet no 1: La faiblesse de l'Etat grec: une constance?

Textes

1. Guy BURGEL, « Faut-il vraiment saigner un Etat qui n'a jamais existé ? », Le Monde, 25.05.2011.
2. Extraits du site du parti Chrysi Augi (Aube dorée)
http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/forwntas-tis-maures-implouzes#.UaofE7_aS20 consulté le 1er juin 2013
3. « Ούτε δικτατορία ούτε αναρχία – Δημοκρατία ! », Lettre ouverte de sept professeurs d'Université sur les événements de Décembre 2008. Kathimerini, 14.12.2008.

Sujet no 2: Discours et représentations de sur l'opposition Grèce / Europe

Textes

1. Athanasios ELLIS, « Αυτοί » φταίνε, όχι εμείς », Kathimerini, 20.02.2013, http://news.kathimerini.gr/4Dcgi/4Dcgi/_w_articles_columns_2_28/02/2013_512674
2. Marc MAZOWER, « Democracy's cradle, Rocking the world », New York Times, 20.06.2011.
3. Dimitrios PAXINOS, « Να προστατεύσουμε τις ευρωπαϊκές αξίες », Kathimerini, 27.06.2010.
4. Thanos VEREMIS, « Νεωτερικότητα και συντήρηση », Kathimerini, 18.07.2010

Sujet no 3: A la recherche de la nation grecque

Textes

1. Joseph Arthur Comte de GOBINEAU, « Le Royaume des Hellènes », Deux études sur la Grèce Moderne, Paris, Plon 1905, p. 111.

2. V. GOUNARIS et Y. FRANGOPOULOS, « La quête de la nation grecque moderne et le "cas grec" comme un cas paradoxal de la construction du fait national contemporain », *Socio-anthropologie* 23-24 (2009) : L'Anthropologie face au moment historique.
3. Michael HERZFELD, « Vers une phénoménologie ethnographique de l'esprit grec », François Hartog et Jacques Revel (dir.), *Les usages politiques du passé*. Paris, Éditions de l'EHESS 2001.

A partir d'une question générale il s'agissait de construire un commentaire en situant les textes dans leur contexte sociohistorique. Tous les candidats ont manifesté une aisance remarquable ainsi que des connaissances approfondies sur l'histoire et la sociologie de la Grèce moderne et contemporaine. Lors des débats avec le jury tous ont également démontré leur familiarité avec l'outillage méthodologique et théorique de leur spécialité. Toutefois, un seul des trois a réussi à situer les documents dans leur contexte sociohistorique de manière critique et argumentée.

Εκτύπωση

Νεωτερικότητα και συντήρηση

Του Θανου Βερεμη*

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα σε εκσυγχρονιστές και συντηρητικούς αποτελεί διαρκές μοτίβο στην ευρωπαϊκή ιστορία του 19ου και του 20ού αιώνα. Από τη Γαλλική Επανάσταση ως τις μέρες μας, η νεωτερικότητα αναμετρήθηκε επανειλημμένως με τη συντήρηση του παλαιού συστήματος αξιών, ή τουλάχιστον με μια νέα ανάγνωση και ερμηνεία του παρελθόντος. Ο αγώνας είχε ποικίλες εκβάσεις, με υπεροχή της μιας ή της άλλης πλευράς, αλλά με αποτέλεσμα που συγκέντρωνε γνώρισμα και των δύο.

Ανέβηκε πρόσφατα στο Φεστιβάλ Αθηνών το αριστουργηματικό μυθιστόρημα του Ντοστογιέφσκι «Οι Δαιμονισμένοι», σε θεατρική προσαρμογή του Πέτερ Στάιν. Η ερμηνεία της ρωσικής παράδοσης και της σύγκρουσής της με τη δυτική νεωτερικότητα που επιχειρεί ο Ντοστογιέφσκι, είναι σε μεγάλο βαθμό κατασκευή της εποχής του. Η παράδοση, όπως την αντιλαμβάνεται ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέας, συνδυάζει τη λαϊκή Ορθοδοξία με το νεόδημο εθνικιστικό κίνημα των «Σλαυοφίλων». Ο ανερμάτιστος ήρωας των «Δαιμονισμένων», Νικολάι Σταυρόγκιν, είναι ένα ακραίο κακέκτυπο των δυτικών κοσμικών ρευμάτων που εισέβαλαν στη Ρωσία από το μέσον του 19ου αιώνα. Ο συγγραφέας πιστεύει ότι η «Δυτικοφιλία» με τον ορθολογικό επαναστατικό της ακτιβισμό υπήρξε εστιά μολύνσεως της αγίας Ρωσίας και πλήγμα για την αθωότητα της ρωσικής ψυχής. Ο Ντοστογιέφσκι δημιουργεί το λογοτεχνικό του σύμπαν χωρίς μέριμνα για την ιστορικότητα των πεποιθήσεών του και χρεώνει στη νεωτερικότητα όλες τις αμαρτίες που κατατράχουν την κοινωνία του.

Η Ελληνική Επανάσταση πραγματοποιήθηκε σε περίοδο κατίσχυσης της παλινόρθωσης και των συντηρητικών ιδεών στη δυτική Ευρώπη. Με επικεφαλής τον Αυστριακό καγκελάριο Μέτερνιχ, η Ιερά Συμμαχία κατάφερε να καταστείλει στη γένεσή τους εξεγέρσεις με ριζοσπαστικό χαρακτήρα σε όλη την ευρωπαϊκή ήπειρο. Χάρη στην επιρροή του Καποδίστρια, ο τσάρος Αλέξανδρος δεν κατέταξε τους Έλληνες στην κατηγορία των ριζοσπαστών, αλλά τους είδε σαν χριστιανούς εξεγερμένους κατά του μουσουλμάνου δυνάστη. Έτσι η ελληνική υπόθεση δεν έγινε θύμα της παγκόσμιας ευταξίας του Μέτερνιχ.

Ομως, αν οι Ευρωπαίοι συντηρητικοί παρέμεναν αφοσιωμένοι σε προεπαναστατικούς θεσμούς όπως στην Εκκλησία και τον Θρόνο, και πολέμησαν με ζήλο τους θιασώτες της κοινωνικής ανατροπής, οι υπήκοοι του ελληνικού κράτους προέρχονταν σχεδόν στο σύνολό τους από μια προ-νεωτερική αγροτική κοινωνία. Η αστική τάξη της Επανάστασης που αναζητούσε ο Κορδάτος ήταν πολύ περιορισμένη ώστε να παίξει αποφασιστικό ρόλο στη διαμόρφωση του νέου κράτους. Σημαντική επιρροή, αντίθετα, άσκησε μια μικρή κατηγορία ετεροχθόνων λογίων που στελέχωσαν τη δημόσια διοίκηση, καθώς και οι γραφειοκράτες Βαυαροί του Οθωνα, οι οποίοι έθεσαν τα θεμέλια της εκπαίδευσης, του στρατού και της Δικαιοσύνης μας. Ομως, η μεγάλη διαφορά βρίσκεται πάντοτε ανάμεσα στην αστική πολιτική ηγεσία και στον ευρύτερο αγροτικό πληθυσμό.

Οι δυτικοτρόποι στην πλειονότητά τους Έλληνες πολιτικοί έφεραν στη χώρα έναν επίπλαστο εκσυγχρονισμό, που επέτρεπε στην κοινωνία να διατηρεί τα παραδοσιακά της χαρακτηριστικά. Έτσι, παρά την επιτυχία της νεωτερικότητας στη δημιουργία θεσμών, οι παλιές σχέσεις υπηκόων και κράτους συνεχίζονται. Η αντιπάθεια των αγωνιστών του 1821 και των χρονογράφων προς καθετί δυτικοφερμένο μεταδόθηκε στις κατοπινές γενεές των Ελλήνων. Ακόμα και στις μέρες μας οι κλεφταρματολοί βρίσκονται πολύ πιο κοντά στις καρδιές των Ελλήνων από ό, τι ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος, ο Βενιαμίν Λέσβιος ή ο Ιγνάτιος Ουγγροβλαχίας.

Στην κοινοβουλευτική περίοδο της ελληνικής ιστορίας, όμως, ο εκσυγχρονισμός κατίσχυσε. Ο Δημήτριος Βούλγαρης τοποθετήθηκε από τους νεότερους ιστορικούς στα τάρταρα του παλαιοκομματισμού, ενώ ο Χαρίλαος Τρικούπης εξακολουθεί να αποτελεί φωτεινό παράδειγμα πολιτικού εκσυγχρονιστή.

Ο διχασμός των νεοελλήνων εκδηλώνεται στις διιστάμενες επιλογές τους. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το κοινωνικό πρότυπο των περισσότερων Ελλήνων υπήρξε ο εκσυγχρονισμένος Ευρωπαίος. Το πρότυπο όμως αυτό, που σφυρηλατήθηκε με κόπο από αλλεπάλληλες πολιτικές ηγεσίες, δεν ενσωμάτωσε απόλυτα στη νεοελληνική συνείδηση τις δυτικές αξίες της ατομικής ευθύνης, των υποχρεώσεων του πολίτη και ιδιαίτερα τον σεβασμό προς τους νόμους.

Η ασύμβατη σχέση της παραδοσιακής κοινωνίας με τους εκσυγχρονιστές πολιτικούς ηγέτες

είχε συχνά αστάθμητα αποτελέσματα. Από τη δολοφονία του πρώτου κυβερνήτη ως τη διχαστική εκτροπή του Βενιζέλου από την εκσυγχρονιστική αποστολή του, η ελληνική ιστορία είναι γεμάτη από εντάσεις ανάμεσα στις ηγεσίες και στην κοινωνία. Ακόμα και η εξέλιξη του ΚΚΕ, του πιο ανατρεπτικού από τα ελληνικά κόμματα, παρακολουθεί τη διάσταση υπαίθρου - πόλεων της κατοχής. Το ΚΚΕ εγκολπώνεται τον αντιδυτικισμό της παραδοσιακής ελληνικής κοινωνίας και αναπαράγει τη συντήρησή της ως αντίσταση στα δυτικά πρότυπα τα οποία ευδοκιμούν στις μεγαλουπόλεις. Τις τελευταίες δεκαετίες, μάλιστα, το ΚΚΕ αναζητάει προστασία στο εθνικό κράτος από τη φιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Ο παλιός του διεθνισμός αντικαθίσταται από έναν εθνικισμό-καταφύγιο.

Η χειραφέτηση του μέσου Έλληνα από τον παραινεντικό έλεγχο των ηγετών, πραγματοποιείται κατά τη δεκαετία του 1980. Μετά τον Ελ. Βενιζέλο, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής θα αποδειχθεί ο τελευταίος πολιτικός κήνσοντας ο οποίος επιτιμούσε τους ψηφοφόρους του ακόμα και από το μπαλκόνι των προεκλογικών του εξορμήσεων.

Ο Ανδρέας Παπανδρέου απάλλαξε τον διχασμένο από το δίλημμα ανάμεσα στην παράδοση και την επίσημη παιδεία νεοέλληνα, και αποκάλυψε στους οπαδούς του τη λαϊκή τους αυθεντικότητα. Έτσι, έθεσε τέλος στις υποχρεώσεις του πολίτη έναντι του συνόλου ώστε η λαϊκή αυθεντία να γίνει σταδιακά ο νέος γνώμονας της νομιμότητας. Το ασύδοτο εγώ του ψηφοφόρου καταργεί επιτέλους τον κοινωνικό έλεγχο που ασκούσε το υπερεγώ του και η πολιτική ηγεσία συμφιλιώνεται με τη λαϊκή της βάση.

Εκατόν πενήντα χρόνια παλινδρομήσεων ανάμεσα στη νεωτερικότητα και τη συντήρηση κατέληξαν στην επαναφορά της οθωμανικής πολιτικής παράδοσης.

* Ο κ. Θάνος Βερέμης είναι πρόεδρος του ΕΣΥΠ.

Ημερομηνία : 18/7/10

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

Κλείσιμο

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Α' I

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

	ΝΗΣΙΑ
Ποιά ή κοινωνική σύσταση του τόπου ;	<p>Εφοπλισταί { Πολιτικοί Μεγαλέμποροι { προύχοντες του τόπου</p> <p>Πλοίαρχοι { Πολεμικοί άρχηγοι του στόλου</p> <p>Ναύται { Λαός</p>
Ποιά ή κοινωνιολογική σημασία των στοιχείων αυτών ;	Ναυτικοί Έμποροι Άστοι, με σχετικώς την πύο γνήσια, καθαρή άστική ψυχολογία και ιδεολογία της εποχής.
Ποιές πολιτικές τάσεις έδειξαν στην επανάσταση ;	Γενικές πολιτικές βλέψεις για όλο τὸ Έθνος. Τάσεις πρὸς σύμπληξη ένιαίας Κεντρικής Έθνικής Κυβερνήσεως. Ίδεες : <i>συνταγματικές κοινοβουλευτικές.</i>
Ποιά ήταν ή σχέση των έξω στοιχείων, έλληνικών και ξένων, στα τρία αυτά τμήματα και κόμματα ;	Ήταν με τὸ μέρος τους : Όλοι σχεδόν οί έξω Έλληνες, οί μορφωμένοι άνθρωποι των γραμμάτων, τής τέχνης, τής δημοσιογραφίας κτλ. Οί πολιτικοί Φαναριώτες (Μαυροκορδάτος, Νέγρης, Καρατσάς κτλ.). Όλοι σχεδόν οί Φιλέλληνες και οί φιλελεύθεροι κύκλοι τής Εὐρώπης.

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1821

ΜΩΡΗΑΣ	ΡΟΥΜΕΛΗ
<p>Μεγάλοι { Πολιτικοί γεωκτήμενες { προύχοντες του τόπου</p> <p>Μεσαίοι και μικροί { Λαός γεωργοί {</p> <p>Όπλαρχηγοί { Στρατ. κόμμα και πολεμικά { Κολοκοτρώνης στοιχεία { κτλ.</p>	<p>Άρματωτοί { Στρατιωτικοί Όπλαρχηγοί { προύχοντες του τόπου</p> <p>Κλέφτες-Παλληκάκια { Λαός Μισθωτοί στρατιώται {</p> <p>Γεωργοί, ποιμένες κτλ. {</p> <p>Πολιτικοί { από { Βύρων εξω { Μαυροκορδάτος άνδρες { Νέγρης κτλ. αργότερα : Κωλέτης</p>
Άγρόται άστοί, με λιγώτερο καθαρή και πύο συντηρητική άστική ψυχολογία και ιδεολογία.	Άνθρωποι μάλλον του Βουνού με επάγγελμα τὸν πόλεμο και τίς κλέφτικες περιπέτειες. Ψυχολογία όχι ξεκαθαρισμένη. Πνεύμα άνταρτικό, κλέφτικο με άτομικτικές τάσεις.
Βλέψεις μάλλον τοπικιστικές, άποκεντρωτικές, χωριστικές. Δυστροφία, ιδίως όπλαρχηγών και Κολοκοτρώνη νά επιτρέψουν άλλους ξένους νά άνακαταρθὸν στα πράγματα του Μωρηά. Τάσεις πολιτικές μάλλον <i>μοναρχικές.</i>	Πολιτική άκαθόριστη : Έπαμφοτερισμός άτομικιστικός : "Άλλοτε με τούς Έλληνες και άλλοτε με τούς Τούρκους : (Καραϊσκάκης, Όδυσσεύς, Βαργασιώτης, Γάγος, Ράγκος, Ίσκος κτλ.). Εύκολη προσαρμογή πρὸς τούς άλλους, ιδίως τούς νησιώτας. Συχνή συνεργασία μαζί τους.
Ήταν με τὸ μέρος του : Μερικοί στρατιωτικοί Φαναριώτες (Δ. Ύψηλάντης κτλ.). Μερικοί συντηρητικοί πολιτικοί κύκλοι και άνδρες τής Εὐρώπης, ιδίως Ρωσσίας και Αύστριας (Μέττερνιχ, Γκέντες, Νεσελερὼδε, Καποδίστριας κτλ.).	Άργότερα γαλλικές συμπάθειες και γαλλικές επιρροές.

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ Α' II

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

	ΝΗΣΙΑ
Ποιά ή δράση των τριών κομμάτων και ποιο έν συνόλω έπέβαλε το πρόγραμμά του και τις ιδέες του στην επανάσταση ;	Το νησιώτικο κόμμα με τη βοήθεια της Ρούμελης επέβαλε την άστική φιλελεύθερη ιδεολογία του στην επανάσταση. Έξασφάλισε συγκεντρωτική, έθνική, συνταγματική Κυβέρνηση.
Ποιά ήταν ή περαιτέρω εξέλιξη των τριών κομμάτων ;	Χρησίμευσε ως βάση του άγγλικού κόμματος.
Τί γύρευαν τα τρία νέα κόμματα ; Ποιά ή πολιτική τους άργότερα ;	Συνταγματικό πολίτευμα. Έσωτερική τάξη και διοργάνωση της χώρας με σύστημα εύρωπαϊκό. Φιλία προς την Άγγλία από την οποία περίμεναν καλή επίδραση στα πράγματα της χώρας. Αντιπολίτευση στα δεσποτικά συστήματα του Καποδίστρια και Όθωνος.
Ποιοι ήσαν οι τυπικότεροι άντιπρόσωποι των τριών κομμάτων και στις ιδέες και στο χαρακτήρα ;	Α. Μαυροκορδάτος

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1821

ΜΟΡΦΑΣ	ΡΟΥΜΕΛΗ
Ο Μωρηάς διαρκώς έδείκνυε άποκεντρωτικές, χωριστικές τάσεις. Στην άρχή μάλλον ανασταξή τους τα δυο έντόπια κόμματα : των προχόντων και των οπλαρχηγών. Στο τέλος ένώθηκαν για να χτυπήσουν την έπιρροή των Νησιών και της Ρούμελης. Έμφύλιος πόλεμος. Έττα του Μωρηά.	Συχνή συνεργασία της Ρούμελης με το νησιώτικο κόμμα. Συμμαχία των δυο και νίκη τους έναντίον των Πελοποννησίων.
Χρησίμευσε ως βάση του ρωσικού κόμματος.	Χρησίμευσε ως βάση του γαλλικού κόμματος.
Αυταρχικό καθεστώς με μοναρχικές τάσεις. Επίδραση των προχόντων στα πράγματα της χώρας. Φιλία προς τη Ρωσία από την οποία τα περίμεναν όλα. Υποστήριξη του Καποδίστρια. Χλιαρή στάση και κάποτε και έχθρική απέναντι του Όθωνος γιατί ούτε τις φιλοδοξίες του υπεστήριζε, ούτε τη ρωσική πολιτική εύχαριστούσε.	Ακαθόριστες πολιτικές τάσεις. Άδιαφορία για την έσωτερική τάξη και διοργάνωση. Συχνά άνταρτικά κινήματα προσωπικού χαρακτήρος. Δημιουργία τυχοδιωκτικών περιπετειών με την Τουρκία. Καλλιέργεια της «Μεγάλης Ιδέας» από την ψευτορωμαντική της μορφή. Σταθερές συμπάθειες προς τη Γαλλία !
Θ. Κολοκοτρώνης	Ι. Κωλέττης

Εκτύπωση

Να προστατεύσουμε τις ευρωπαϊκές αξίες

Του Δημητρίου Χ. Παξινου*

Είναι αναμφισβήτητο, ότι εδώ και καιρό βιώνουμε μια από τις πιο δύσκολες εποχές για τη χώρα μας, καθώς πράξεις και παραλείψεις του πελατειακού πολιτικού συστήματος με την ευρεία του έννοια έπληξαν και πλήττουν την εικόνα και την αξιοπιστία μας σε διεθνές επίπεδο, ρίχνοντας βορά την οικονομία μας στις ορέξεις των διεθνών κερδοσκοπών.

Κοινωνικά δικαιώματα, που συνιστούν πρωτίστως πολιτισμική κατάκτηση, θυσιάστηκαν σε μια στιγμή, στον βωμό του εξωτερικού δανεισμού, και δυστυχώς, η χώρα μας δεν είναι η μόνη στην Ευρώπη: Η αρχή έγινε με τη μικρή Λεττονία, αλλά διαπιστώνουμε ότι επί τα χείρω μεταρρυθμίσεις προωθούνται στην Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία μέχρι και στην κραταιά Γερμανία. Η επίθεση, λοιπόν, στα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα που βιώνουμε είναι πανευρωπαϊκή και πλήττει την καρδιά του ευρωπαϊκού πολιτισμού, χωρίς να εξαιρεί καμία κοινωνική ομάδα και κανένα επάγγελμα.

Υπό την έννοια αυτή, το Μνημόνιο είναι μια υπόθεση όλων μας. Ξαφνικά μας υπαγορεύουν ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου, που κατοχυρώνονται από όλα τα Συντάγματα μετά τη Γαλλική Επανάσταση, όπως η τιμή, η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η ιδιοκτησία, τίθενται υπό την αίρεση των οικονομικών δυνατοτήτων της χώρας και των υποχρεώσεων αυτής.

Η στάση που τήρησαν τα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης στο θέμα της Ελλάδος αλλά και το ίδιο το Μνημόνιο απέδειξαν περίτρανα πόσο ασταθής είναι η δομή της Ευρωπαϊκής Ένωσης και πόσο χαλαροί οι δεσμοί των κρατών-μελών μεταξύ τους. Διαπιστώνουμε να θρυμματίζεται το δυτικοευρωπαϊκό κράτος δικαίου, κράτος πρόνοιας, που αποτέλεσε μοντέλο και η κοινή σταθερά όταν με περηφάνια επιδιώκαμε την είσοδό μας στην τότε ΕΟΚ.

Και από την άποψη αυτή, λοιπόν, το Μνημόνιο εγείρει ένα πανευρωπαϊκό θέμα, καθώς η Ευρώπη συνολικά θα πρέπει να επανατοποθετήσει τη στάση της απέναντι στην οικονομική ένωση και να λάβει μέτρα για την ισχυροποίηση των δεσμών των κρατών-μελών.

Η απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Λεττονίας, που έκρινε ότι είναι αντισυνταγματικός ο περιορισμός κοινωνικών (εργασιακών και ασφαλιστικών) δικαιωμάτων, που επιχείρησε η κυβέρνηση της χώρας αυτής σε συνεργασία με το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, προκαλεί σοβαρούς προβληματισμούς για το ενδεχόμενο μιας αντίστοιχης προσφυγής ενώπιον της Δικαιοσύνης της χώρας μας.

Ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών με τις επιστημονικές του επιτροπές εξετάζει τη συμβατότητα των διατάξεων του Μνημονίου προς το Σύνταγμα, τις ευρωπαϊκές συνθήκες και την ΕΣΔΑ, και αν οι περικοπές κοινωνικών δικαιωμάτων είναι συμβατές με το κοινωνικό κεκτημένο, με τη συνταγματική και υπερνομοθετική προστασία, που θεσπίζονται από τα κείμενα αυτά. Δεν έχει καταγγελτικό χαρακτήρα η παρέμβαση αυτή, με σκοπό να ματαιώσει την ενδεχόμενη οικονομική ανάκαμψη της χώρας. Αλλά και η οικονομία οφείλει να σέβεται σταθερές και αξίες που ανέδειξε ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, ενώ οι όποιες ρυθμίσεις υποχρεούνται να σέβονται τη δημοκρατική νομιμοποίηση.

Η σοβαρότερη δε στόχευση των ενεργειών του ΔΣΑ είναι να βρούμε ξανά τη χαμένη αλληλεγγύη της κοινωνίας μας, των γενεών, των επιμέρους κλάδων, να συνειδητοποιήσουμε ότι, όσες και εάν είναι οι διαφορές που χωρίζουν τις επιμέρους κοινωνικές ομάδες, είμαστε όλοι συμμετοχοί σε μια κοινή προσπάθεια για την προστασία των θεσμών, των δικαιωμάτων, των αξιών, που πρέπει να διαπνέουν μια κοινωνία, την ελληνική, την ευρωπαϊκή.

* Ο κ. Δημήτριος Χ. Παξινός είναι πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

Ημερομηνία : 27/6/10

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

Κλείσιμο

June 29, 2011 NYT

Democracy's Cradle, Rocking the World By MARK MAZOWER

YESTERDAY, the whole world was watching Greece as its Parliament voted to pass a divisive package of austerity measures that could have critical ramifications for the global financial system. It may come as a surprise that this tiny tip of the Balkan Peninsula could command such attention. We usually think of Greece as the home of Plato and Pericles, its real importance lying deep in antiquity. But this is hardly the first time that to understand Europe's future, you need to turn away from the big powers at the center of the continent and look closely at what is happening in Athens. For the past 200 years, Greece has been at the forefront of Europe's evolution.

In the 1820s, as it waged a war of independence against the Ottoman Empire, Greece became an early symbol of escape from the prison house of empire. For philhellenes, its resurrection represented the noblest of causes. "In the great morning of the world," Shelley wrote in "Hellas," his poem about the country's struggle for independence, "Freedom's splendor burst and shone!" Victory would mean liberty's triumph not only over the Turks but also over all those dynasts who had kept so many Europeans enslaved. Germans, Italians, Poles and Americans flocked to fight under the Greek blue and white for the sake of democracy. And within a decade, the country won its freedom.

Over the next century, the radically new combination of constitutional democracy and ethnic nationalism that Greece embodied spread across the continent, culminating in "the peace to end all peace" at the end of the First World War, when the Ottoman, Hapsburg and Russian empires disintegrated and were replaced by nation-states. In the aftermath of the First World War, Greece again paved the way for Europe's future. Only now it was democracy's dark side that came to the fore. In a world of nation-states, ethnic minorities like Greece's Muslim population and the Orthodox Christians of Asia Minor were a recipe for international instability. In the early 1920s, Greek and Turkish leaders decided to swap their minority populations, expelling some two million Christians and Muslims in the interest of national homogeneity. The Greco-Turkish population exchange was the largest such organized refugee movement in history to that point and a model that the Nazis and others would point to later for displacing peoples in Eastern Europe, the Middle East and India.

It is ironic, then, that Greece was in the vanguard of resistance to the Nazis, too. In the winter of 1940-41, it was the first country to fight back effectively against the Axis powers, humiliating Mussolini in the Greco-Italian war while the rest of Europe cheered. And many cheered again a few months later when a young left-wing resistance fighter named Manolis Glezos climbed the Acropolis one night with a friend and pulled down a swastika flag that the Germans had recently unfurled. (Almost 70 years later, Mr. Glezos would be tear-gassed by the Greek police while protesting the austerity program.) Ultimately, however, Greece succumbed to German occupation. Nazi rule brought with it political disintegration, mass starvation and, after liberation, the descent of the country into outright civil war between Communist and anti-Communist forces.

Only a few years after Hitler's defeat, Greece found itself in the center of history again, as a front line in the cold war. In 1947, President Harry S. Truman used the intensifying civil war there to galvanize Congress behind the Truman Doctrine and his sweeping peacetime commitment of American resources to fight Communism and rebuild Europe. Suddenly elevated into a trans-Atlantic cause, Greece now stood for a very different Europe — one that had crippled itself by tearing itself apart, whose only path out of the destitution of the mid-1940s was as a junior partner with Washington. As the dollars poured in, American advisers sat in Athens telling Greek policy makers what to do and American napalm scorched the Greek mountains as the Communists were put to flight.

European political and economic integration was supposed to end the weakness and dependency of the divided continent, and here, too, Greece was an emblem of a new phase in its history. The fall of its military dictatorship in 1974 not only brought the country full membership in what would become the European Union; it also (along with the transitions in Spain and Portugal at the same time) prefigured the global democratization wave of the 1980s and '90s, first in South America and Southeast Asia and then in Eastern Europe. And it gave the European Union the taste for enlargement and the ambition to turn itself from a small club of wealthy Western European states into a voice for the newly democratic continent as a whole, extending far to the south and east.

And now today, after the euphoria of the '90s has faded and a new modesty sets in among the Europeans, it falls again to Greece to challenge the mandarins of the European Union and to ask what lies ahead for the continent. The European Union was supposed to shore up a fragmented Europe, to consolidate its democratic potential and to transform the continent into a force capable of competing on the global stage. It is perhaps fitting that one of Europe's oldest and most democratic nation-states should be on the new front line, throwing all these achievements into question. For we are all small powers now, and once again Greece is in the forefront of the fight for the future.

Mark Mazower is a professor of history at Columbia University. http://www.nytimes.com/2011/06/30/opinion/30mazower.html?_r=0&pagewanted=print

Εκτύπωση**Ούτε δικτατορία ούτε αναρχία — Δημοκρατία!**

Οι καθηγητές ΑΕΙ Βασιλική Γεωργιάδου, Νίκος Δεμερτζής, Περσεφόνη Ζέρη, Ηλίας Κατσούλης, Θωμάς Κονιαβίτης, Θάνος Λίποβατς, Παντελής Μπασάκος υπογράφουν την παρακάτω ανοιχτή επιστολή:

Ο θλιβερός φόνος του 15χρονου μαθητή από έναν παρανομούμενο «ειδικό φρουρό», ο οποίος πρέπει να τιμωρηθεί με όλη την αυστηρότητα που προβλέπουν οι νόμοι, έγινε η πιστολιά που άνοιξε τον ασκό του Αιόλου. Η κακοδιαχείριση, οι ιδεολογικές αυταπάτες, οι αμέλειες της μεταπολίτευσης συμπεκνώθηκαν σ' ένα τερατώδες πραγματικό Συμβάν καταστροφής και αδιέξοδου. Δυναμικές μειοψηφίες βαιοπραγούντων αναρχικών χρόνια τώρα καταλαμβάνουν τα σχολεία και τα πανεπιστήμια, λεηλατούν μαγαζιά και τράπεζες και καταστρέφουν την ιδιοκτησία των πολιτών. Δρουν μέχρι σήμερα με την ανοχή «τρομαγμένων» κυβερνήσεων και με το «χαίδεμα» ορισμένων πολιτικών κομμάτων, διανοούμενων και μέσων μαζικής ενημέρωσης. Τώρα κατάφεραν να μεταδώσουν έναν μηδενιστικό Λόγο σε μια νεολαία απογοητευμένη και ανεργμίστη, που κατέχεται από άγχος εμπρός σ' ένα αβέβαιο μέλλον, καθώς και σ' ένα ακαδημαϊκό προλεταριάτο, που απελπισμένο τείνει σε ακραίες, μανιακές ιδεολογίες. Η Ελλάδα είναι ο «ασθενής κρίκος» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και παραπαίει εμπρός στην ακυβερνησία, στην ιδιοτέλεια, στην αβουλία, και στη μετριότητα όλων των κομμάτων. Η Δημοκρατία, για να επιβιώσει, πρέπει να βρει εκ νέου τον εαυτό της, δείχνοντας μηδενική ανοχή σε κάθε τρομοκρατία, σε κάθε πράξη ακραίας αναρχικής ή αστυνομικής βίας. Οι κάθε είδους αναρχικοί είναι οι απόστολοι του μηδενισμού, του φθόνου και της μνησικακίας και καταστρέφουν τις αξίες του πολιτισμού. Ζούμε μια στιγμή του κενού, στου οποίου τη δημιουργία έχουν συμβάλει μια ανεύθυνη πολιτική ηγεσία και μια υπνώτουςα κοινωνία πολιτών.

Αυτό που λείπει είναι η ανάγκη να υπάρξουν δημοκρατικοί άνθρωποι και δημοκρατικοί θεσμοί με κύρος, που να μπορέσουν να εμπνεύσουν με λόγια και με έργα εμπιστοσύνη στους πολίτες και στη νεολαία. Μόνον ένα δημοκρατικό κράτος μπορεί να βοηθήσει τους πολίτες να καταλάβουν, ότι η εγχώρια και η διεθνής οικονομική κρίση, απαιτούν από όλους θυσίες, κατανεμημένες με δίκαιο τρόπο. Η πολιτική τάξη στην Ελλάδα θα πρέπει να πάψει να προκαλεί, τα πολιτικά κόμματα να μάθουν στις δύσκολες καταστάσεις όπως η τωρινή, να συγκλίνουν και να ομονοούν, ενώ η πνευματική ηγεσία του τόπου, της εκκλησιαστικής συμπεριλαμβανομένης, ν' αντιληφθούν ότι φέρουν ευθύνες και μάλιστα μεγάλες.

Η χώρα έχει σήμερα μια καταχρεωμένη, παρασιτική οικονομία, μία ανορθολογική τερατώδη κρατική γραφειοκρατία, σε μεγάλο βαθμό αναξιόπιστους θεσμούς, έναν πληθυσμό που έχει συνηθίσει να ζει πέραν από τις δυνατότητές του, τα περιμένει όλα από έναν πελατειακό κρατισμό, και χαρακτηρίζεται από εθνική εσωστρέφεια και ξενοφοβία. Παραπέρα, η παιδεία κλυδωνίζεται και παραπαίει σε όλες τις βαθμίδες, ενώ συνήθως οι νέοι δεν μαθαίνουν ούτε από τους γονείς ούτε από τους δασκάλους, που είναι τα όρια των ατομικών επιθυμιών και ποιοι είναι οι κανόνες της κοινωνικής και της οικολογικής συμπεριφοράς. Έτσι θεωρούν ότι «τα πάντα είναι επιτρεπτά και τους ανήκουν».

Ο κίνδυνος έγκειται σήμερα στο ότι λίγοι απελπισμένοι και αδίστακτοι αναρχικοί έδειξαν, ότι μπορούν να χτυπήσουν ατιμώρητα ένα απροστάτευτο και διαλυμένο δημοκρατικό κράτος Δικαίου. Στο αναρχικό σύνθημα «ούτε δικτατορία ούτε δημοκρατία, αλλά αναρχία», που οδηγεί στη βία και στον εμφύλιο πόλεμο, το δημοκρατικό κράτος, τα δημοκρατικά κόμματα και η κοινωνία πολιτών, πρέπει να αντιταχθούν με κάθε τρόπο. Πρέπει ν' αντιτάξουν το σύνθημα «ούτε δικτατορία ούτε αναρχία — Δημοκρατία» και να δείξουν στην πράξη ότι ο θυμός δεν οδηγεί νομοτελειακά στην καταστροφή αλλά μπορεί να κινητοποιήσει δημιουργικές δυνάμεις της κοινωνίας. Αυτό προϋποθέτει την ύπαρξη πολιτικών θεσμών που τους σέβονται οι πολίτες, προϋποθέτει ότι οι δημοκρατικά εκλεγμένες κυβερνήσεις μπορούν με το κύρος τους να στηρίξουν τον σεβασμό και την τήρηση των νόμων. Η αποτελεσματική πάταξη της διαφθοράς και η τιμωρία των ενόχων, από όπου και αν προέρχονται, πρέπει να ξεκινήσει μέσα στους κόλπους του ίδιου του κράτους.

Οι υπογράφωντες πανεπιστημιακοί καθηγητές απευθυνόμαστε σε όλους τους σκεπτόμενους δημοκρατικούς πολίτες, προ πάντων όμως στους συναδέλφους μας, αναγνωρίζοντας πως στη συγκυρία αυτή μας αναλογεί αυξημένο ποσοστό ευθύνης, και τους καλούμε να βρεθούν στην πρωτοπορία της προσπάθειας για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στους δημοκρατικούς θεσμούς.

V. Gounaris et Y. Frangopoulos : La quête de la nation grecque moderne et le « cas grec » comme un cas paradoxal de la construction du fait national contemporain (in Socio-anthropologie N°23-24 | 2009 : L'Anthropologie face au moment historique)

.... Dans l'historiographie grecque contemporaine, le débat de savoir si les racines du nationalisme grec moderne se trouvent à la fin du Moyen-Âge et à l'aube des temps modernes (XIVe-XVe s.) ou bien à l'époque des lumières grecques, à la fin du XVIIIe siècle, est encore vivace. Mis à part les aspects politiques que cette problématique engendre de nos jours, le fait est que les deux propositions comportent autant d'aspects convaincants que de faiblesses. Le recours au nationalisme grec au XIVe siècle correspond au recours aux nationalismes occidentaux de la même époque. La renaissance des arts et des lettres n'est pas observée uniquement sur la péninsule italienne mais également en Méditerranée orientale, où le retour à la culture de l'Antiquité a mis en valeur les lettres grecques et les anciens Grecs. La langue grecque n'a d'ailleurs jamais été perdue. La quatrième Croisade, la conquête latine de la péninsule grecque, l'islamisation d'une partie de l'Asie Mineure et la progression des Ottomans dans les Balkans (après la seconde moitié du XIVe siècle) ont créé des conditions de regroupement équivalentes, ou même plus importantes, à celles de la Guerre de Cent ans. Le fait est que pendant cette période, les usages positifs du terme « Hellène » (Ἕλλην) se sont considérablement multipliés en opposition aux termes « Francs » et « Turcs ». L'Hellène n'était plus seulement l'idolâtre. En Occident, l'usage du terme « Grec » s'intensifie. Les grécophones orientaux ne pouvaient pas être Romains, car ils n'étaient pas catholiques romains.....

Evidemment, il est faux de généraliser la popularité des attributs « helléniques », qui proviennent des sources savantes, et d'occulter la prédominance continue du terme *Romios* (Ρωμιός) ou Romain. Il serait également faux d'ignorer complètement, ou de ne pas prendre en compte tout du moins, la formulation d'une nouvelle littérature populaire grecque à l'époque de la conquête franque de l'Orient; elle témoigne de la survivance de la mémoire d'Achille, d'Alexandre le Grand ou encore d'Aristote dans de larges couches de la population. Ces caractéristiques nous permettent de parler facilement d'un cas de « protonationalisme ».

.....

La langue était donc la seule différence significative dans un monde où les religions façonnaient les mentalités communes de base et définissaient le temps et l'espace. Cependant, cette distinction ne signifie en aucun cas que les populations partageaient une identité ethnique, comme celle qui caractérise aujourd'hui les États pluriethniques de l'Orient et de l'Occident. Il n'y a aucune analogie entre les grécophones de l'Empire Ottoman et ceux de la communauté grecque du quartier d'Astoria à New York. Très peu de gens partageaient un « mythe de l'origine commune », tandis que l'origine, d'une île de la mer Egée par exemple, était un lien beaucoup plus important que la grécophonie. Les grécophones catholiques ou islamisés étaient exclus par définition du *genos*. Même si ce terme n'était pas exactement synonyme de la notion d'hellénisme, il le recouvrait dans toute son extension et sa profondeur.

En réalité, la perception des grécophones au sujet des origines grecques anciennes n'avait pas cessé. Au contraire, les « Hellènes » ont systématiquement argumenté qu'ils étaient issus d'un *genos* distinct de l'œcuménisme grec orthodoxe, descendant eux en ligne direct des Grecs Anciens. Dans la préface d'un texte de 1631 l'éditeur incitait tous les Hellènes et Chrétiens Orthodoxes à acheter son livre, *Hellènes de genos et Chrétiens orthodoxes de foi*. D'ailleurs, à l'époque de l'imprimerie, les publications grecques de toutes sortes se sont considérablement multipliées. Parmi ces publications, exceptionnellement populaires durant les XVIIe et XVIIIe siècles, « le livret d'Alexandre le Grand » était une lecture populaire d'aventures....

<http://socio-anthropologie.revues.org/index1252.html#text>

Εκτύπωση**«Αυτοί» φταίνει, όχι εμείς**

Του Αθανασίου Ελλης

Στις συζητήσεις για τα κακώς κείμενα που ταλανίζουν τη χώρα, είτε αφορούν την πολιτική και οικονομική κατάσταση είτε συγκεκριμένα ζητήματα της καθημερινότητας, **αυτό που εκπλήσσει, και ενίοτε εξοργίζει, είναι η χρήση του τρίτου προσώπου του πληθυντικού. «Αυτοί» φταίνει** για τον τεράστιο δημόσιο τομέα και την αναποτελεσματική λειτουργία της γραφειοκρατίας, «αυτοί» φταίνει για τις κάθε είδους παρανομίες και ατασθαλίες που σημειώνονται παντού, από τα νοσοκομεία μέχρι την πολεοδομία, «αυτοί» φταίνει που δεν έχουν πατάξει τη φοροδιαφυγή, «αυτοί» φταίνει που η ρυμοτομία είναι τραγελαφική. Παντού και για όλα φταίνει «αυτοί».

Το πλέον ενοχλητικό και μάλλον σουρεαλιστικό της όλης υπόθεσης είναι πως η συγκεκριμένη προσέγγιση των πραγμάτων παρατηρείται στην Ελλάδα, που αποτελεί την κατ' εξοχήν περίπτωση χώρας όπου στον καταμερισμό των ευθυνών θα έπρεπε να χρησιμοποιείται το πρώτο πρόσωπο του ενικού και του πληθυντικού.

Όπως παρατήρησε πρόσφατα ο γενικός γραμματέας εσόδων, Χάρης Θεοχάρης, όλοι μας έχουμε υποπέσει σε ατασθαλίες, άλλοι σε μεγαλύτερες και περισσότερες, άλλοι σε μικρότερες και λιγότερες. Μόνο αν τις αναγνωρίσουμε, ιδιαίτερα τώρα που καθημερινά διολισθαίνουμε, και αρχίσουμε να τις διορθώνουμε, θα μπορέσουμε να διεκδικήσουμε ένα καλύτερο αύριο, για μας τους ίδιους και, τελικά, τη χώρα.

Η **φοροδιαφυγή** των προηγούμενων δεκαετιών γινόταν πάντα από κάποιους άλλους, αλλά ποτέ από εμάς. Για τις **αποδείξεις** φταίνει αυτοί που δεν τις εξέδιδαν, αλλά όχι εμείς που δεν τις απαιτούσαμε. Το κράτος έχει γιγαντωθεί από τους πολιτικούς που **διορίζαν**, όχι από εμάς που τους πιέζαμε να μας διορίσουν. Και, άρα, για την αναποτελεσματική **γραφειοκρατία** φταίνει πάλι «αυτοί», όχι εμείς που τη στελεχώσαμε. Για τις **συντάξεις** που δίνονταν σε χιλιάδες πολίτες που δεν τις δικαιούνταν, φταίνει αυτοί που τις ενέκριναν, όχι εμείς που τις εισπράτταμε. Για τα **φακελάκια** φταίνει μόνο οι γιατροί που τα ζητούσαν, όχι εμείς που τα δίναμε ή δεν τα καταγγέλλαμε. Για τις καταπατήσεις γης και τα **αυθαίρετα** φταίνει αυτοί που έδιναν τις άδειες, όχι εμείς που επεκτείναμε παράνομα οικοπέδα και κτίζαμε αυθαίρετα. Και, φυσικά, για τη ρυμοτομία, απόρροια των παραπάνω, φταίνει πάλι «αυτοί».

Το πρόβλημα εμφανίζεται με άλλου είδους, αλλά πάντα διαστρεβλωτικά, χαρακτηριστικά όταν συνομιλείς με ψηφοφόρους του ενός ή του άλλου κόμματος. Δεν χρειάζεται να φθάσει κανείς μέχρι τον Ανδρέα Παπανδρέου. Το πρόβλημα εμφανίζεται, και μάλιστα έντονα, και στις πρόσφατες περιπτώσεις του Κώστα Καραμανλή και του Γιώργου Παπανδρέου, οι υποστηρικτές των οποίων επιμένουν ότι «ο άλλος» φταίνει. Οι περί τον πρώην πρόεδρο της Ν.Δ. επιμένουν να μην αντιλαμβάνονται τον δημοσιονομικό εκτροχιασμό της χώρας τη διετία 2007-2009 και τις παραινέσεις της Ε.Ε. και του ΔΝΤ που δεν εισακούσθηκαν. Δικαιολογίες υπάρχουν. Είναι αλήθεια ότι ο Κ. Καραμανλής από την άνοιξη του '09 ζητούσε απεγνωσμένα ένα μίνιμουμ συνεννόησης από τον Γ. Παπανδρέου και τους άλλους ηγέτες της αντιπολίτευσης, και δεν την βρήκε. Είναι, επίσης, αλήθεια ότι τον Οκτώβριο του '09 πήγε στις εκλογές υποσχόμενος πάγωμα μισθών και συντάξεων διότι δεν το άντεχε η οικονομία. Όμως, ο εκτροχιασμός είχε συντελεσθεί και οι ευθύνες είναι μεγάλες.

Από την άλλη, ο Γιώργος Παπανδρέου στην αρχή επέδειξε άγνοια και ουσιαστικά επέμενε ότι «λεφτά υπάρχουν» και αφού έπειτα από κάποιους μήνες αντιλήφθηκε τη σοβαρότητα της κατάστασης δεσμεύθηκε επανειλημμένως για τη λήψη μέτρων που, όμως, δεν υλοποιήθηκαν ποτέ. Δεν εφάρμοσε τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις ούτε τόλμησε τη μείωση του δημόσιου τομέα. Και αυτός επικαλείται τη αντίδραση της αντιπολίτευσης που τον ανάγκασε να σηκώσει μόνος του τον Σταυρό του μαρτυρίου. Η αλήθεια είναι ότι απεδείχθη κατώτερος των περιστάσεων. Αλλά για τους υποστηρικτές του, οι «άλλοι» φταίνει. Θα ήταν καθαρτικό αν τολμούσαν όλοι, πολιτικοί και πολίτες, να κάνουν την αυτοκριτική τους και να αναλάβουν το μέρος των ευθυνών που τους αναλογεί. Είναι πρακτικά δύσκολο να αποκατασταθούν οι μυριάδες διαστρεβλώσεις του παρελθόντος, αλλά μπορούν να διορθωθούν τα κακώς κείμενα από εδώ και εμπρός.

Ημερομηνία : 28/2/13

Copyright: <http://www.kathimerini.gr>

au temps de la plus grande splendeur de l'Etat, n'ont jamais atteint le chiffre de quarante mille. Les Thébains ont été égorgés ou déportés en masse par le roi de Macédoine; les Spartiates étaient devenus si rares au temps d'Agis, qu'on en faisait avec des Ilotes, pour n'en pas manquer absolument; puis vinrent les guerres et les dépopulations et les colonisations romaines; puis vinrent les ravages des Goths; puis les massacres impériaux, puis les descentes des Sarrasins, puis les invasions illyriennes, puis les croisés français, puis les Aragonnais, puis les Turcs. Entre chaque catastrophe, le pays désert se repeuplait. Il est bien connu que les habitants de l'Attique sont Albanais, ceux du Péloponèse viennent de partout; la Grèce est, à l'heure actuelle, peuplée d'une race mixte parlant le grec et l'albanais, et dans le sang de laquelle il entre quelque chose de celui des bandes différentes qui, depuis six à sept cents ans, ont successivement et pour plus ou moins de temps gouverné le pays. Mais les libéraux d'Europe voulaient absolument parler à Miltiade, à Phocion et à Aristide. Ils ne s'adressaient qu'à eux dans leurs déclamations : ils ne consentaient à avoir affaire qu'à eux; bon gré mal gré, il fallut qu'on les leur présentât. On n'y manqua pas et la Révolution commença.

Quelle sortie de crise pour la Grèce ?

Le sort de la monnaie commune se décidera le 17 juin, aux élections législatives grecques.

Les mesures d'austérité imposées par l'Europe sont largement rejetées à Athènes.

Mais faut-il sacrifier Athènes à la zone euro ou l'inverse ?

Faut-il vraiment saigner un Etat qui n'a jamais existé ?

Article paru dans l'édition du 25.05.12

La crise grecque revient au galop, compromettant les premiers pas de la nouvelle présidence française. Il faut donc aussi revenir à la pédagogie élémentaire, dont la répétition, on le sait, est le premier principe. Si l'on veut voir dans le désastre qu'offre actuellement la Grèce la simple traduction de l'incurie gouvernementale et de l'insouciance sociale, justiciables de traitements d'austérité à doses de cheval, on tuera le malade, mais surtout on n'aura rien compris aux processus historiques des mutations, où les concomitances l'emportent sur les causalités directes. A cet égard, la saga grecque est démonstrative. Elle apparaît à la croisée de trois logiques autonomes : une crise de la société, une crise de l'Etat, une crise de l'Europe.

Pendant un peu moins de deux siècles de son histoire contemporaine, la Grèce a construit son développement économique sur un mode sociétal. A de très rares exceptions - la période d'Elefthérios Venizélos, pendant l'entre-deux-guerres, après la défaite contre la Turquie -, c'est aux initiatives de la société, individus et groupes unis par de fortes solidarités familiales, qu'est échue la responsabilité principale de bâtir les fondements matériels et spirituels de la nation : la petite exploitation agricole, l'entreprise artisanale, puis industrielle et touristique, le logement, et avant tout celui des millions de ruraux qui sont arrivés dans les grandes agglomérations dans la seconde moitié du XXe siècle, l'instruction des enfants à travers un réseau dense et populaire d'instituts privés. Pendant longtemps, cet « autoportage » du social a prospéré avec bonheur, faisant sortir la Grèce de la pauvreté, certes avec l'aide internationale - américaine avant d'être européenne -, mais surtout grâce au travail et à l'ingéniosité de ses citoyens. Le mensonge et la paresse dont on accuse aujourd'hui le peuple grec sont des fables.

Mais ce système est à bout de souffle. La Grèce a découvert subitement que, à un certain niveau de croissance, on ne pouvait pas construire des villes sans espaces ni transports publics, une économie sans régulation, une solidarité sociale sans organisation de la santé ni protection civile, des formations compétitives sans une armature collective de l'éducation. Curieusement, les Jeux olympiques à Athènes, en 2004, ont moins endetté la nation que retardé la prise de conscience de cette transformation radicale. Après tout, à travers une gouvernance peu regardante de moyens et de légalité, ce fut, avec le métro, le nouvel aéroport de la capitale, et les autoroutes urbaines, l'été de tous les succès : victoire à l'Euro de football, inauguration d'un des ponts maritimes les plus spectaculaires du monde sur le golfe de Corinthe, réussite d'une manifestation sportive universelle.

Trois ans plus tard, la tragédie des dizaines de morts pendant les incendies du Péloponnèse, dans la désorganisation des services administratifs, signe un réveil cauchemardesque. La société grecque est-elle pour autant prête à une refondation, à accepter la création d'une « chose publique », et à payer pour elle ? Malheureusement, l'évolution de l'Etat ne favorise pas cette prise de conscience. Faible, permissif pour les entreprises de ses citoyens faute de s'investir lui-même, clientéliste pour ses serviteurs, il l'a été dès l'origine. Ce qui a changé, à partir des années 1980 et l'arrivée au pouvoir du Pasok (Parti socialiste) d'Andréas Papandréou, c'est que de localiste, le système s'est étendu à l'échelle du pays tout entier, multipliant prébendes et sinécures.

Depuis trente ans, tous les gouvernements, de droite et de gauche, qui se sont succédé n'ont fait qu'amplifier ce comportement avec des moyens décuplés par les subventions européennes, qui ne servent pas, il est vrai, qu'à des investissements productifs. La société en a profité, mais s'en trouve gangrenée, la classe politique déconsidérée. Le spectacle lamentable de désunion qu'elle donne depuis les élections du 6 mai en est la démonstration absolue. La contradiction, c'est que ce n'est pas en saignant à blanc un Etat qui n'a jamais existé qu'on lui donne respectabilité et impartialité.

Et l'Europe, elle-même, qui a changé les règles du jeu communautaire, n'est pas exempte de responsabilité. Elle s'était bâtie sur la solidarité avec ses « Sud » (Mezzogiorno italien, Grèce, Portugal, Espagne), en estimant que la correction des inégalités économiques et l'affermissement de la démocratie allaient l'idéal de son histoire et l'intérêt de tous. Avec la crise, qui la frappe aussi, elle découvre que c'est la rigueur budgétaire et la maîtrise de l'endettement public qui sont la norme. C'est son droit. Mais elle ne peut en faire supporter toutes les conséquences à ses débiteurs, pas plus qu'ils ne sont les premiers responsables de l'absence de politiques financière et sociale communes. A ses membres les plus riches et les plus influents, Allemagne et France en tête, de montrer que croissance et progrès sont aussi des valeurs dignes d'enthousiasme.

Au total, la crise grecque est exemplaire, car elle lie dans ses effets des causes indépendantes. Mais elle n'est pas insoluble. La société grecque, qui, dans sa grande majorité, veut moins d'austérité immédiate et ne pas sortir de l'euro, n'est pas si contradictoire. Elle ne serait pas imperméable aux sacrifices qu'implique un véritable Etat, à condition que ce soit dans l'équité et dans la responsabilité de ses gouvernants. C'est le maillon faible du raisonnement. Mais il nous appartient aussi de soutenir une idée européenne qui ne soit pas seulement financière et compétitive, mais sociale et démocratique. C'est un pari immédiat pour la Grèce. C'est un défi structurel pour la France. C'est un enjeu vital pour la construction de l'Europe.

Guy Burgel

Είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες. Κάποτε μας αποκαλούσαν «παιδιά» και ίσως και να μην είχαν άδικο, μιας που πολλοί από εμάς ήμασταν παιδιά όταν ήρθαμε για πρώτη φορά στα γραφεία μας και πυκνώσαμε τις τάξεις μας, παιδιά που τώρα πια μεγάλωσαν και έγιναν άνδρες και γυναίκες, συνειδητοποιημένοι μαχητές του Εθνικισμού, άνδρες και γυναίκες της Ελλάδος, ενταγμένοι στις αγωνιστικές φάλαγγες του κινήματός μας....

Πολλοί δεν έχουν ακόμα καταλάβει πως το αποκαλούμενο «συνταγματικό τόξο», έτοιμο να εξαπολύσει το φαρμακερό βέλος του απ' ευθείας στην καρδιά του Ελληνισμού, έχει κηρύξει ολοκληρωτικό πόλεμο στην μόνη δύναμη που έχει την Θέληση να αντισταθεί ευθέως στον αφανισμό της Φυλής μας και το ξεπούλημα της Πατρίδος μας, στην δύναμη των Εθνικιστών της Χρυσής Αυγής....

Είμαστε Εθνικιστές!... Είμαστε οι άνδρες και οι γυναίκες με τις μαύρες μπλούζες. Η πολιτική για εμάς είναι ένα εργαλείο, η εξουσία είναι απλώς και μόνο ένα εργαλείο, το κράτος το ίδιο είναι ένα εργαλείο, και αυτά τα εργαλεία σκοπεύουμε να τα αδράξουμε και να τα θέσουμε στην υπηρεσία των Ελλήνων. Σε αντίθεση με τους πολιτικάντηδες προδότες που τα εργαλεία αυτά τα έχουν αναγάγει σε αυτοσκοπό, για εμάς μοναδικός αυτοσκοπός είναι το Χώμα της Ελλάδος και το Αίμα των Ελλήνων. Τίποτα άλλο, και το εννοούμε — τίποτα άλλο δεν είναι για εμάς πάνω από την Φυλή και την Πατρίδα. Με τα χέρια μας καθαρά, και με το κεφάλι ψηλά, ακόμη και όταν είναι ματωμένο, ήρθαμε να ταράξουμε τα λιμνάζοντα νερά, να ξεσηκώσουμε τους Αλλήνες και να αφυπνίσουμε την ληθαργική τους συνείδηση. Και δίχως τον παραμικρό δισταγμό, εξαπολύουμε ένα δριμύτατο κατηγορώ ενάντια σε σύσσωμο το μεταπολιτευτικό καθεστώς για όλα τα δεινά που μαστίζουν την Πατρίδα μας. Το κατηγορούμε για την σκόπιμη καταστροφή της γλώσσας μας, για την πλαστογραφία της ιστορίας μας, για τον δημογραφικό αφανισμό μας, για τα ναρκωτικά που μαστίζουν την νεολαία μας, για τον εμποικισμό της γης μας από ορδές τριτοκοσμικών, για την συρρίκνωση του Ελληνισμού, για το ξεπούλημα της Κύπρου, για την προδοσία των Ιμίων, για την Μακεδονία μας που την χαρίζουν στους Σκοπιανούς υπανθρώπους. **Τους κατηγορούμε φυσικά και για το σημερινό μας κατάντημα, την κυριολεκτική υποδούλωση των Ελλήνων στις επιταγές των παγκόσμιων τοκογλύφων, ένα κατάντημα που μόνο δύο λέξεις είναι αρκετές για να περιγράψουν: Εσχάτη προδοσία....** Είμαστε ο σπόρος της αθάνατης Φυλής. Είμαστε η ζώσα Φυλή που δεν περιορίζεται από τον χρόνο. Κουβαλάμε μέσα μας την πανάρχαια ψυχή των Προπατόρων μας. Το ανυπόταχτο και ανήσυχο Πνεύμα τους! Κουβαλάμε μέσα μας την Ιλιάδα και την Οδύσσεια, τις Θερμοπύλες, τις Πλαταιές, τον Μαραθώνα, τον Μέγα Αλέξανδρο, τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο, τον Βασίλειο Βουλγαροκτόνο, τον Θεόδωρο Κωλοκοτρώνη, τον Οδυσσέα Ανδρούτσο, τον Γεώργιο Καραϊσκάκη, τον Νικηταρά τον Τουρκοφάγο, τον Παύλο Μελά, τον Τέλλο Αγρα, τον Γρίβα Διγενή, τον Γρηγόρη Αυξεντίου, τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη, τον Τάσο Ισαάκ, τον Σολωμό Σολωμού, κουβαλάμε μέσα μας τις ατελείωτες στρατιές των Ελλήνων Ηρώων!

Βαδίζουμε με φάρο αθάνατη Ελληνική ψυχή που θα μας οδηγήσει στο μέλλον, στην Νίκη που δεν είναι άλλη από την κατάκτηση του Πεπρωμένου μας, στην Νίκη που δεν είναι άλλη από την έλευση ενός Νέου Ανθρώπου, του Ηρωικού Ανθρώπου! Ηρθαμε να ενώσουμε παρελθόν, παρόν και μέλλον και μαζί με τα Εθνικά μας σύμβολα φέραμε και τα λάβαρα με τα χρώματα της Λαϊκής Εθνικιστικής Επανάστασης!

http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/forwntas-tis-maures-mplouzes#.UaofE7_aS20
consulté le 1er juin 2013